

за да настани челядта си близу до конетѣ и камилитѣ, при нечистѣ въздухъ, при изпарения и тежка миризма отъ животнитѣ.

Но Йосифъ и Мария не можаха да намѣрятъ и такава неудобна страноприемница, защото преброяването бѣше събрало въ малкото градче голѣмо множество чужденци. Какво да правятъ? Да прекаратъ подъ открито небе, бѣ немислимо: тѣ бѣха капнали отъ умора, а нощта бѣ студена. Следъ като се лутаха дълго време немили-недраги и не можаха да намѣрятъ мѣсто въ човѣшкитѣ жилища, Йосифъ и Мария се принудиха да се подслонятъ въ една пещера, гдето затваряха добитѣкъ въ зимно или дъждовно време.

Седнаха на сѣното и сламата, разпрѣснати за храна и постелка на добитѣка и благодариха на Бога, че можаха да намѣрятъ и тоя беденъ подслонъ.

Светата нощъ. Мария си почина отъ дневния пжтъ и безпокойства, направи вечерната си молитва, легна на земята и заспа. Йосифъ я покри съ горната си дреха, сложи ржка подъ морна глава и задрѣма.

Нощта падна на земята. Наоколо царува мъртва тишина. Глѣхне въ сѣнь цѣлата природа и очаква най-голѣмото чудо на свѣта.

На полето, край града, имаше пастири, които пазѣха градскитѣ стада. Тѣ, както и цѣлиятъ юдейски народъ, очакваха да се роди Спасителътъ на свѣта, за да освободи Юдея отъ римското робство. Наметнати въ дълги дебели дрехи, пастиритѣ бѣха насѣдали край огъня и тихо разговаряха помежду си. Единъ отъ тѣхъ, най-стариятъ, бѣ поелъ приказка за славното минало на Юдея, за нейнитѣ царе и юнаци, и тѣй увлѣкателно говорѣше, че всички се бѣха превърнали на слухъ. Много отдавна — казваше той — нашитѣ дѣди се намираха подъ тежкото робство на египтянитѣ. Фараонитѣ ги караха да имъ градятъ пирамиди, да вършатъ безплатно най-тежката работа при градежа на египетскитѣ дворци и при укрепяването на Ниль. Мжчеха ги всѣкакъ, за да